

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. L.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem se sídlem Farní 19, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 31. 5. 2018, č. j. 36 Az 3/2018 - 57,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 31. 5. 2018, č. j. 36 Az 3/2018 - 57, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-1116/ZA-ZA11-P15-2015, zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť projednání žaloby bránila neodstranitelná překážka spočívající v absenci konkrétních žalobních bodů, kterou již nebylo možné ani dodatečnou výzvou odstranit. Krajský soud v odůvodnění odmítavého

usnesení uvedl, že žaloba postrádala žalobní body splňující náležitosti předepsané zákonem a upřesněné judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žaloba byla sice podána včas, avšak žalobce žalobu adresoval Krajskému soudu v Hradci Králové, ačkoliv mu mělo být z rozvrhu práce zřejmé, že s ohledem na žalobcovo bydliště měl být vyřizujícím soudem Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích. Krajskému soudu v Hradci Králové byla žaloba doručena teprve 12. 3. 2018 a na příslušnou pobočku soudu se dostala až dne 14. 3. 2018, tedy v poslední den žalobní lhůty. Vyřizující soud tak už neměl možnost v tentýž den vydat usnesení s výzvou k doplnění žaloby. Soudce zpravodaj měl nadto v daný den dovolenou, což sice nemohlo být relevantním důvodem pro odmítnutí žaloby, avšak ani pokud by soudce na pracovišti přítomen byl, jen stěží by bylo s ohledem na administrativní fungování soudů možné očekávat, že by mohl výzvu vydat v řádu jednotek dnů, natožpak hodin v poslední den lhůty.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel uvedl, že žalobu podal včas a u místně příslušného soudu. Místní příslušnost ve vztahu k obci Lubník není v zákoně č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, jakýmkoliv způsobem vázána na pardubickou pobočku Krajského soudu v Hradci Králové. V Příloze č. 2 zákona o soudech a soudcích je naopak uvedeno, že obec Lubník spadá pod Okresní soud v Ústí nad Orlicí, který podle přílohy 1 téhož zákona spadá pod Krajský soud v Hradci Králové. Zákon o soudech a soudcích sice zřizuje také pardubickou pobočku Krajského soudu v Hradci Králové, avšak neuvádí k ní žádné další informace. Rozvrh práce je pak pouze vnitřním předpisem soudu a nelze požadovat po žadatelích o mezinárodní ochranu ani jejich právních zástupcích, aby v něm místní příslušnost ověřovali. Bylo proto pouze záležitostí soudu samotného, aby žalobu předal pobočce včas. Nadto je sporné, zda lze rozhodnutí žalovaného vůbec považovat za doručené a začala běžet lhůta pro podání žaloby, neboť stěžovateli navzdory znění § 22 zákona o azylu doposud nebylo doručeno v čínském jazyce, ale pouze v jazyce českém.

[5] Žaloba zároveň obsahovala dostatečně konkretizované, a tudíž projednatelné, žalobní body, které obsahovaly nejméně tři odkazy na konkrétní ustanovení zákona a mezinárodních smluv ve spojení s uvedením země původu stěžovatele, Číny. Bylo v ní uvedeno, že došlo k porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v tom smyslu, že navrácením stěžovatele do země původu by došlo k porušení zásady non-refoulement. V žalobě bylo rovněž namítnuto porušení § 12 zákona o azylu, a protože bylo v žalobě uvedeno, že stěžovatel pochází z Číny, bylo zřejmé, že se obává pronásledování v Číně; obdobné platí k odkazu na § 14a zákona o azylu. To, čeho se stěžovatel domáhal, bylo dostatečně zřejmé také z námitek nedostatečně zjištěného skutkového stavu (§ 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), nezohlednění skutečností hovořících ve prospěch stěžovatele (§ 50 odst. 3 a 4 správního řádu) a absence zákonných náležitostí odůvodnění (§ 68 odst. 3 správního řádu). Soud proto nemusel domýšlet žalobní body za stěžovatele, neboť skutková specifikace přinejmenším jednoho z nich byla přímo navázána na zemi původu stěžovatele.

[6] I pokud by žaloba neobsahovala žádný žalobní bod, měl krajský soud stěžovatele vyzvat k doplnění žaloby. Stěžovatel odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 - 31, publ. pod č. 3733/2018 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 309/2017 - 33, a uvedl, že byl v řízení o žalobě zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, která disponuje datovou schránkou, jejíž číslo je krajskému soudu známo a prostřednictvím které mohl být vyzván k doplnění žalobních bodů s dostatečným předstihem pro to, aby na výzvu mohl adekvátně zareagovat. Stěžovateli zároveň nemohly být kladeny k tíži organizační nedostatky soudnictví spočívající v čerpání dovolené soudcem zpravodajem či v prodlevách při předávání listin mezi kmenovým pracovištěm a pobočkou. Takový přístup je obzvláště nespravedlivý tehdy, pokud se od Organizace pro pomoc uprchlíkům, která má pro žadatele o azyl v pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí s kapacitou 260 osob k dispozici jediného pracovníka, naopak očekává, že bude v patnáctidenní lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu podávat velké množství formálně bezvadných žalob obsahujících dostatečně konkretizované žalobní body. Pro ilustraci důsledků této situace stěžovatel uvedl, že skupině přibližně sedmdesáti čínských křesťanů žádajících o azyl, z nichž se třicet nacházelo právě v Kostelci nad Orlicí, byla v týž okamžik žalovaným doručena rozhodnutí čítající přes čtyřicet stran. Krajský soud v Hradci Králové přitom doposud formulářové žaloby akceptoval a vydával na jejich základě výzvy k doplnění, dokonce i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích akceptoval tři totožné žaloby čínských křesťanů a vydal výzvu k doplnění, pouze tu stěžovatelovu odmítl. Ani nejednotnost přístupu k doplňování žalobních bodů, která byla důsledkem nejednotnosti judikatury až do vydání rozsudku č. j. 3 Azs 66/2017 - 31, pak nemůže být jít k tíži stěžovatele.

[7] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel poukázal na praxi v jiných státech Evropské unie, v nichž jsou ve věcech mezinárodní ochrany lhůta pro podání žaloby a nároky na její obsah stanoveny mnohem benevolentněji, případně je krátká lhůta vyhrazena pouze pro případy zjevně bezdůvodných žádostí vyřizovaných ve zrychleném řízení (rozsudek Soudního dvora EU z 28. 7. 2011 ve věci *Brahim Samba Diouf*, C-69/10). Z judikatury SD EU zároveň vyplývá, že pokud délka lhůty vylučuje reálnou možnost účinně se bránit proti rozhodnutí o nepřiznání mezinárodní ochrany, je žadatel připraven o právo na účinný opravný prostředek podle čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále „procedurální směrnice“). Systémové nedostatky azylového řízení o mezinárodní ochraně v České republice, spočívající především v nedostatku právní pomoci žadatelům a doručování rozhodnutí pouze v českém jazyce, ve spojení s nemožností prodloužit lhůtu podle § 32 odst. 1 zákona o azylu, podle stěžovatele vytvářejí právě takovou situaci, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení a položil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, zda je lhůta podle § 32 odst. 1 zákona o azylu v souladu s čl. 46 procedurální směrnice.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost nesplňuje podmínky přijatelnosti podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Otázka konkrétnosti žalobních bodů byla vyřešena usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 72, ve světle závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu přitom žaloba podaná stěžovatelem projednatelné žalobní body neobsahovala. Krajský soud proto postupoval správně, pokud stěžovatele s ohledem na zbývající lhůtu k doplnění žalobních bodů nevyzval a žalobu odmítl. Pokládat předběžnou otázku je pak podle žalovaného nadbytečné, neboť stěžovatel nevyčerpal všechny zákonné prostředky k ochraně svých práv; ústavnost patnáctidenní lhůty podle § 32 odst. 1 zákona o azylu byla nadto potvrzena Ústavním soudem.

V.

[9] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejdříve otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná. Krajský soud totiž stěžovatelovu žalobu odmítl pro absenci žalobních bodů a jejich nedoplnění ve lhůtě pro podání žaloby, přičemž na úrovni posuzování přijatelnosti kasační stížnosti nelze vzhledem k atypickým okolnostem při podání žaloby *prima facie* vyloučit, že krajský soud ve svém postupu pochybil. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému projednání kasační stížnosti, neboť takové pochybení by mohlo mít zásadní vliv na hmotně právní postavení stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že ačkoliv stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti hned několik důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS, platí, že „[j]*e-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.*“ Z uvedeného tedy vyplývá, že pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spadají všechny důvody, které by jinak spadaly pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti předně zpochybnil, zda mu bylo řádně doručeno rozhodnutí žalovaného, protože mu bylo doručeno pouze v českém jazyce. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z § 22 odst. 1 zákona o azylu nevyplývá právo na překlad rozhodnutí do jazyka žadatele o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2004, č. j. 4 Azs 365/2004 - 35, a usnesení ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 Azs 32/2013 - 22). Takový požadavek nevyplývá ani z procedurální směrnice, která v čl. 12 odst. 1 písm. f) pouze požaduje, aby byli žadatelé „*informováni o výsledku rozhodnutí rozhodujícího orgánu v jazyce, jemuž rozumí nebo o němž lze důvodně předpokládat, že mu rozumí, nezastupuje-li je nebo nepomáhá-li jim právní poradce nebo jiný poradce.*“ Řádnost doručení rozhodnutí žalovaného tedy nelze zpochybnit tvrzením, že bylo doručeno v českém jazyce, a námitka je proto nedůvodná.

[15] Stěžovatel následně v kasační stížnosti na straně jedné namítl, že žaloba jednak obsahovala projednatelné žalobní body, a na straně druhé, že jej krajský soud měl vyzvat k doplnění žalobních bodů. Tyto námitky, které stěžovatel uplatnil zřejmě z procesní opatrnosti, se vzájemně vylučují. Z logiky věci proto Nejvyšší správní soud přistoupil nejdříve k posouzení projednatelnosti uplatněných žalobních bodů, neboť pokud by skutečně byly projednatelné, nebylo namístě žalobu vůbec odmítnout. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se naposledy k náležitostem žalobních bodů vyjádřil v usnesení č. j. 10 Azs 65/2017 - 72, v němž vyjasnil, co je možné s ohledem na dřívější a ustálenou judikaturu považovat za projednatelný žalobní bod. Uvedl, že „[z]*ávěr rozšířeného senátu v rozsudku č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 je jednoznačný a zní tak, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem ‚konkrétní' je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované tvrzení. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých' nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů prostřednictvím žalobních bodů je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Rozšířený senát výslovně uvedl, že ‚žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.'*“ Z toho pak vyplývá, „*že se žalobce nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Rozšířený senát však zároveň připomněl, že se ve své judikatuře ztotožnil také se závěrem rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 - 42, podle kterého „*za žalobní bod je nutno považovat každé vyjádření*

žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné. Tomuto požadavku žalobcem formulovaný žalobní bod týkající se neudělení doplňkové ochrany vyhovuje a bylo tudíž povinností krajského soudu se jím zabývat."

[16] Posuzování náležitosti každé žaloby má značně individuální povahu a Nejvyšší správní soud se může vyjádřit pouze k náležitostem žaloby v projednávané věci. Naopak mu s ohledem na uvedené nepřísluší, nadto bez znalosti konkrétních okolností, jakkoliv hodnotit způsob posuzování náležitosti žalob v jiných případech. V projednávaném případě pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelova žaloba žalobní body ve smyslu citované judikatury neobsahovala. Ve vztahu k porušení některých ustanovení správního řádu se totiž jednalo pouze o citaci zákonných ustanovení bez dalšího upřesnění pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit, přičemž judikatura výslovně vylučuje, že by takové tvrzení bylo projednatelným žalobním bodem. Za dostatečnou skutkovou individualizaci nezákonnosti napadeného rozhodnutí pak nebylo v projednávaném případě možné považovat ani pouhý odkaz na zemi původu ve spojení s § 12 zákona o azylu a zásadou non-refoulement. Strach z pronásledování a zásada non-refoulement se totiž až na výjimečné případy budou vždy vztahovat k zemi původu, toto „upřesnění" proto obsahují implicitně samy o sobě. Krajský soud proto nepochybil, pokud na žalobu pohlížel jako na blanketní.

[17] Podle další stěžovatelovy námitky krajský soud pochybil, pokud jej nevyzval k doplnění žaloby o projednatelné žalobní body. S touto námitkou se již Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Rozšířený senát se v rozsudku č. j. 3 Azs 66/2017 - 31 zabýval mimo jiné otázkou, v jakých případech mají krajské soudy povinnost vydat výzvu podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neobsahuje-li žaloba žádný projednatelný žalobní bod, a v jakých případech je vydání výzvy naopak zbytečné, protože již není objektivně možné, aby žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil. Konstatoval přitom, že „[s]*oud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů, je-li ještě se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu včas, tedy ve lhůtě pro podání žaloby, doplnit. Pro posouzení možnosti doplnění žaloby, zbývá-li jen několik málo dnů do konce lhůty pro podání žaloby, bude klíčové, zda může soud žalobci nebo jeho zástupci doručit výzvu rychle, typicky disponují-li tyto osoby datovou schránkou, anebo má soud povinnost doručit na elektronickou adresu, kterou adresát sdělil soudu (za podmínek § 46 odst. 2 o. s. ř., ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.).*" Pokud krajský soud žalobce k doplnění žalobních bodů vyzvat měl, ale z nějakého důvodu tak neučinil, „*musí se to projevit i na dalším postupu soudu. Rozšířený senát se ztotožňuje s názorem, dle něhož, porušil-li krajský soud povinnost vydat výzvu k doplnění žalobních bodů, musí krajský soud zaslat výzvu k doplnění žalobních bodů dle § 37 odst. 5 s. ř. s. se stanovením k tomu přiměřené lhůty odpovídající ‚časovému prostoru', který by žalobce býval měl, pokud by jej krajský soud řádně a včas vyzval k doplnění žaloby. Jak uvádí judikatura, v ‚této specifické situaci budou i takto dodatečně ve lhůtě soudem stanovené uplatněné žalobní body platným podkladem pro přezkum rozhodnutí žalovaného' (rozsudek ze dne 4. 5. 2016, čj. 6 Ads 280/2015-40, bod 33).*"

[18] Nejvyšší správní soud má za to, že v projednávaném případě byly dány podmínky pro vydání výzvy k doplnění žalobních bodů. Žalobce podal žalobu k poštovní přepravě již v pátek 9. 3. 2018, tj. v desátý den lhůty pro podání žaloby, což s ohledem na délku

lhůty podle § 32 odst. 1 zákona o azylu nelze považovat za podání žaloby „na poslední chvíli“. Žaloba pak byla Krajskému soudu v Hradci Králové doručena v pondělí 12. 3. 2018, tj. ve třináctý den lhůty. Stěžovateli tak zbývaly celé dva dny na doplnění žalobních bodů, stěžovatelův zástupce zároveň disponoval datovou schránkou, která umožňovala rychlou komunikaci se soudem. Okolnosti, které podle krajského soudu přispěly k tomu, že nemohla být včas vydána výzva k doplnění žalobních bodů, přitom nemohou jít v žádném případě k tíži stěžovatele. Skutečnost, že podle rozvrhu práce měla být žaloba vyřízena pardubickou pobočkou Krajského soudu v Hradci Králové, je totiž irelevantní, neboť Krajský soud v Hradci Králové a Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, je jeden a tentýž soud a žalobce tedy žalobu doručil místně a věcně příslušnému soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 35/2014 - 21). Stejně tak existence administrativních průtahů plynoucích z organizace soudu či to, že soudce zpravodaj čerpal v dané době dovolenou, nejsou okolnosti, na které by stěžovatel mohl mít jakýmkoliv způsobem vliv a které by mu mohly být kladeny k tíži. Stěžovatel tudíž podle Nejvyššího správního soudu podal žalobu s dostatečným časovým předstihem na to, aby krajský soud vydal výzvu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (obdobně viz rozsudek č. j. 5 Azs 309/2017 - 33). Nejvyšší správní soud chápe, že okolnosti zmiňované krajským soudem vedly k tomu, že se soudce zpravodaj k žalobě fakticky dostal až po uplynutí lhůty k doplnění žalobních bodů. Právě pro takový případ je však v judikatuře vymezena výjimka citovaná v předchozím odstavci, podle které může soud vydat výzvu se lhůtou pro doplnění žalobních bodů v přiměřené délce i po jejím faktickém uplynutí. Neučinil-li to krajský soud v situaci, kdy k marnému uplynutí lhůty došlo zčásti i z důvodů na straně soudu, odepřel tím stěžovateli právo na přístup k soudu a zatížil své rozhodnutí nezákonností. Námitku proto Nejvyšší správní soud shledal důvodnou.

[19] Stěžovatel konečně navrhl, aby Nejvyšší správní soud položil podle čl. 267 SFEU předběžnou otázku o souladu lhůty pro podání žaloby podle § 32 odst. 1 zákona o azylu s čl. 46 procedurální směrnice. Nejvyšší správní soud se však souladem požadavku alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu a patnáctidenní lhůty pro podání žaloby podle § 32 odst. 1 zákona o azylu s čl. 46 procedurální směrnice již důkladně zabýval v rozsudku ze dne 28. 4. 2017, č. j. 2 Azs 60/2017 - 48. Dospěl přitom k závěru, že vnitrostátní úprava předmětných otázek je souladná s unijním právem, a zároveň vysvětlil, proč ve vztahu k této problematice nepovažoval za nezbytné podat předběžnou otázku. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal v projednávaném případě důvod odchýlit se od závěrů v citovaném rozsudku a stěžovatel žádné takové důvody ani netvrdil, považoval stěžovatelův návrh na položení předběžné otázky za nedůvodný. V podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění citovaného rozsudku.

[20] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů usnesení krajského soudu s odkazem na § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení proto krajský soud vyzve stěžovatele k doplnění žalobních bodů dle § 37 odst. 5 s. ř. s. se stanovením k tomu přiměřené lhůty odpovídající času, který by stěžovatel býval měl, pokud by jej krajský soud řádně a včas vyzval k doplnění žaloby. Další postup v řízení před krajským soudem pak bude záležet na procesní aktivitě stěžovatele.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu